

iRS

indipendèntzia Repùbrica de Sardigna

irsonline.net

Documento internazionale sulla Festa Nazionale catalana

11/09/2006

Comissió Independentista Fossar de les Moreres

MANIFEST ONZE DE SETEMBRE 2006

Un any més ens trobem tot i totes, independentistes d'arreu del país, en aquest escenari per reafirmarnos en el nostre objectiu com a poble, que no pot ser altre que la llibertat. Convocats per la Comissió Independentista Fossar de les Moreres tornem a ser aquí, en aquest històric escenari, per reafirmar el nostre compromís amb aquest objectiu. El nostre compromís amb la llibertat. El nostre

compromís, en definitiva, amb el nostre poble. Perquè agradi o no a aquells que aproben nous estatuts amb la intenció de fer canvis perquè res canviï en realitat, la nostra lluita continua. Una lluita que té com a objectiu un únic estatut: aquell que algun dia ens donarà la llibertat com a poble.

Per això aquest Onze de Setembre volem deixar més clar que mai que l'alliberament nacional i social és l'únic que farà realment lliure al nostre poble i el dotarà dels mecanismes perquè els homes i dones dels Països Catalans puguin gaudir plenament dels seus drets nacionals i d'una imprescindible justícia social que elimini les actuals desigualtats que el capitalisme depredador de la globalització està imposant d'una forma brutal i totalitària. I volem que aquesta idea ressoni entre aquestes pedres que ens envolten, plenes de la nostra història com a nació. Com a independentistes i com a gent d'esquerres tenim la responsabilitat i l'obligació de mantenir encesa la flama de l'esperança, de mantenir viva la lluita. Hem de fer-ho per tots aquells que han deixat la vida per aquesta idea de llibertat. Des dels que el 1714 van morir en aquests carrers, i arreu dels Països Catalans, defensant la pàtria de les tropes espanyoles invasores, als lluitadors que en anys recents han mort per la mateixa idea o continuen a les presons espanyoles. No podem defugir la responsabilitat que tenim amb el nostre poble per honorar el passat i com a deure amb el futur. Les pròximes generacions han d'heretar uns Països Catalans més lliures. Però també pel present. Per nosaltres mateixos. Per la nostra dignitat. Perquè no hi ha dignitat sense lluita, com no tindrem uns Països Catalans lliures sense compromís, lluita i esforç. I sense llibertat, sota l'opressió espanyola i francesa, desapareixerem com a poble.

Els partits del sistema, els directament espanyolistes i els que tot i utilitzar la senyera pels seus interessos se supediten als enemics del nostre país, en un cas de botiflerisme digne de competir amb qualsevol traïció de la història, han posat una nova pedra de la perpetuació de la dominació estrangera dels catalans i catalanes amb un nou estatut. Un estatut que no podem fer altra cosa que rebutjar i combatre frontalment.

Ja sabíem que l'autonomisme no era el camí per millorar les condicions de vida del nostre poble i per aproximar-nos a l'alliberament nacional. Però el procés del nou estatut ha fet miques qualsevol mínima esperança que els catalans de bona fe haguessin pogut posar-hi. Espanya ha tornat a anorrear els nostres drets com a poble imposant al País Valencià un estatut de destrucció nacional i al Principat un estatut d'imposició imperialista. Al País Valencià se li imposa una norma, no només de supeditació absoluta, sinó que a més intenta destruir la seva condició nacional negant la unitat de la llengua. Al Principat, Espanya li imposa un estatut que manté la més absoluta subordinació. Se'ns nega el control dels nostres recursos financers, de les infraestructures del nostre país, en definitiva se'ns nega el dret a decidir el nostre futur. I sobretot es trepitja de forma insultant la nostra dignitat, esmicolant l'estatut aprovat al Parlament el 30 de setembre, ara fa quasi un any.

Nosaltres sabíem que l'estatut del 30 de setembre tampoc era un avenç cap a la independència i una major justícia social. Sabíem que cap procés estatutari ens donarà la llibertat. Però el menyspreu d'Espanya cap a aquell document és la gota que ha de fer vessar el got de la indignació del nostre poble. Qui és Espanya per dictar-nos què podem o no podem tenir? Qui és Espanya per dictar-nos que

podem o no podem votar en referèndum? Això només demostra la ínfima qualitat democràtica d'aquest estat. Una presó de pobles en què ens obliguen a viure.

A nosaltres ningú ens ha de venir a dir si som o no una nació. No necessitem ni volem cap permís per ser una nació. I no consentirem que ens transformin en una nació de preàmbul. Som una nació per voluntat, i un poble en moviment cap a la llibertat. Els hi agradi o no als espanyols i als francesos. Defensarem la llengua al País Valencià i allà on calgui. I defensarem la terra fins al final al marge de qualsevol estatut. Amb ell o sense no permetrem que ens destrueixin el territori, ni amb línies de molt alta tensió que responen als interessos de les multinacionals de l'energia, ni amb quarts cinturons, ni amb cap d'aquests projectes especuladors. Que tinguin clar que el poble respondrà i els aturarem com vam aturar el transvasament de l'Ebre. Com exigim que puguem gestionar els nostres recursos econòmics per poder construir una nació més justa en què l'important siguin les persones i no els interessos econòmics. Aquest no és un estatut per a què les classes populars del nostre país puguin viure millor i més lliures.

Aquest és l'estatut dels interessos d'una classe política abocada al sucursalisme i que contraposa els seus privilegis als drets del seu poble. Demostra que els partits reformistes són un obstacle en el camí cap a la llibertat del nostre poble. I demostra que l'autonomisme es comença a esgotar, després de 30 anys de constatar que no és cap via pels avenços nacionals i socials. És un estatut de mercadeig entre aquests partits i Espanya que, malauradament, també demostra que aquest nefast autonomisme continua viu, tot i els símptomes d'esgotament.

És un estatut que s'ha fet d'esquena als catalans i catalanes. I per això la gent va donar l'esquena a l'estatut al referèndum. Més de la meitat dels catalans va rebutjar participar en aquesta comèdia. Si afegim aquells que van decidir votar per expressar el seu rebuig frontal al text que se'ns pretenia imposar, aquest és un estatut que només han votat tres de cada deu ciutadans i ciutadanes. Cal dir-ho clar i alt: aquest és doncs un estatut sense legitimitat democràtica. És un estatut d'imposició per a la dominació espanyola.

Mentre vivim un moment tant difícil, els partits de la reforma només pensen en com esgarrapar una mica més de poder en les pròximes eleccions de l'1 de novembre. Unes eleccions que no són nacionals, sinó autonòmiques i que formen part de la maquinària d'aquesta falsa democràcia que és l'Estat espanyol. Tot està controlat. Res canviarà. Sigui Mas o sigui Montilla, sigui quin sigui el pacte que facin, sempre estaran els mateixos. L'únic dubte és la part del pastís que cadascun se'n portarà. L'única veritat és que sigui quin sigui el repartiment sempre serà per servir Espanya. Mai per servir a la voluntat del poble, ni per millor la vida de les classes populars.

Però nosaltres també tenim una responsabilitat directa sobre aquesta tràgica situació que viuen els Països Catalans. Ells poden actuar d'aquesta manera perquè els i les independentistes revolucionàries no hem sabut oferir al nostre poble un projecte polític alternatiu. I això ha d'acabar. L'Onze de Setembre ha de ser un dia de reivindicació i de denúncia. Però també de propostes. La nostra obligació és guanyar el futur. I només ho aconseguirem si deixem de banda el sectarisme i els personalismes. Cal que tots treballem plegats, sense exclusions, buscant la unitat en els espais de lluita. En totes i cadascuna de les lluites que

s'estan duent a terme al llarg dels Països Catalans, des de la defensa del territori, al compromís amb els treballadors i treballadores de les fàbriques. Des de la defensa de la llengua al combat contra les agressions feixistes. Cap d'elles es guanyarà si hi ha qui pensa que pot prescindir d'un sol home o una sola dona compromesa amb aquest país. I encara menys guanyarem la lluita final, la que ens ha de portar a l'alliberament nacional per a les classes populars dels Països Catalans.

Per això fem una crida a la unitat d'acció en els espais de lluita d'arreu. Una unitat d'acció que, mitjançant les victòries sectorials, ens permeti la construcció d'un projecte polític a l'abast del nostre poble que ens condueixi a la victòria final.

- - -

Frederic Bentanachs, Secretari General d'Estat Català, en nom de la Comissió Independentista Fossar de les Moreres

Miguel Dibsi, President de la Comunitat Palestina

Enric Garriga, President de l'IPECC

Agustí Barrera, Plataforma per la Dignitat

Maurice Giudicelli, Corsica Nazione Indipendente

Quim Boix, Xarxa Contra el Tancament i la Precarietat

Gavino Sale, Diputat d'IRS Sardenya

Eugeni Monge, Plataforma Pel Dret a Decidir

Lloyd Quinan, Ex-Diputat del Partit Socialista Escocès

Patxi Urrutia, Membre de la Mesa Nacional de Batasuna